

1. Czy art. 17 ust. 7 zdanie pierwsze szóstej dyrektywy Rady z dnia 17 maja 1977 r. 77/388/EWG⁽¹⁾ w związku z ust. 2 tego artykułu w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych należy rozumieć w ten sposób, że:

a) nie pozwala on na uznanie za „konsultację z Komitetem Doradczym ds. Podatku od Wartości Dodanej” w rozumieniu art. 29 ww. dyrektywy zwykłego powiadomienia dokonanego przez Państwo Członkowskie o przyjęciu przepisów prawa krajowego takich jak art. 19 a 1 lit. c) i d) dekretu Prezydenta Republiki nr 633/72 z późn. zm., który ogranicza prawo do dokonywania odliczeń podatku VAT od korzystania i utrzymywania towarów, o których mowa w art. 17 ust. 2, na tej tylko podstawie, że komitet powziął wiadomość o przyjęciu tych uregulowań;

b) nie pozwala on również na uznanie za środek zgodny z tym artykułem ograniczeń w odliczaniu podatku VAT związanego z zakupem, korzystaniem i utrzymaniem towarów, o których mowa w pkt a), wprowadzonych przed konsultacją z Komitetem Doradczym ds. Podatku od Wartości Dodanej i utrzymywanych w mocy poprzez wielokrotne przedłużanie okresu obowiązywania zawierających je przepisów, trwające nieprzerwanie od ponad 25 lat;

c) jeśli odpowiedź na pytanie 1 b) będzie twierdząca, wnosi się do Trybunału o określenie kryteriów, przy pomocy których można określić ewentualny maksymalny okres, w którym można przedłużać czas obowiązywania przepisów przyjętych ze względu na cykle w gospodarce, o których mowa w art. 17 ust. 7 te same dyrektywy, bądź też wypowiedzenie się co do tego, czy nieprzestrzeganie tymczasowości obowiązywania przepisów derogacyjnych (których obowiązywanie było przedłużane w czasie) upoważnia podatnika do dokonania odliczeń.

2. Jeśli okaże się, że wymogi procedury, o której mowa w art. 17 ust. 7 powyżej nie zostały spełnione, wnosi się do Sądu o wypowiedzenie się, czy art. 17 ust. 2 ww. dyrektywy należy rozumieć ten sposób, że zabrania on stosowania przepisów krajowych lub praktyk administracyjnych przyjętych przez Państwo Członkowskie po wejściu w życie szóstej dyrektywy (w przypadku Włoch był to dzień 1 stycznia 1979 r.), które w sposób obiektywny i bezterminowo ograniczają możliwość odliczenia podatku VAT związanego z zakupem, korzystaniem i utrzymaniem niektórych pojazdów mechanicznych.

⁽¹⁾ Dz.U. L 145 z 13.6.1977, str. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony orzeczeniem Korkein hallinto oikeus z dnia 23 maja 2005 r. w sprawie Oy Esab przeciwko Keskusverolautakunta

(Sprawa C-231/05)

(2005/C 193/26)

(Język postępowania: fiński)

W dniu 25 maja 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony orzeczeniem Korkein hallinto oikeus z dnia 23 maja 2005 r. w sprawie Oy Esab przeciwko Keskusverolautakunta.

Korkein hallinto oikeus zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy wykładni art. 43 i 56 WE w związku z art. 58 WE oraz dyrektywą Rady nr 90/435/EWG⁽¹⁾ w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych Państw Członkowskich, należy dokonywać w ten sposób, że sprzeciwiają się one ustanowionej w ustawie finlandzkiej w sprawie transferów wewnątrzgrupowych regulacji, która uzależnia możliwość odliczenia transferów wewnątrzgrupowych, od wymogu, by dokonujący transferu i jego beneficjent byli spółkami krajowymi?

⁽¹⁾ z dnia 23 lipca 1990 r., Dz.U. L 225 z dnia 20 sierpnia 1990 r., str. 6.

Skarga wniesiona w dniu 30 maja 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

(Sprawa C-236/05)

(2005/C 193/27)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 30 maja 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Karen Banks, działającą w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, że powiadamiając ze znacznym opóźnieniem o danych wymaganych na podstawie art. 19 i tiret pierwsze i trzecie rozporządzenia Rady (EWG) 2847/93 z 12 października 1993 r. ustanawiającego system kontroli mający zastosowanie do wspólnej polityki rybołówstwa⁽¹⁾ Zjednoczone Królestwo uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tych przepisów,
2. obciążenie Zjednoczonego Królestwa kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Przepisy art. 19i rozporządzenia 2847/93 wymagają od Państw Członkowskich przekazywania Komisji pewnych danych drogą elektroniczną w określonym terminie. Jest niezbędne, aby Komisja dysponowała tymi danymi, żeby mogła prowadzić i rozwijać wspólną politykę rybołówstwa, w szczególności w odniesieniu do ochrony, zarządzania i eksploatacji żywych zasobów wodnych.

Zjednoczone Królestwo przekazało ze znacznym opóźnieniem wymagane na podstawie art. 19i dane za lata 1999, 2000, 2001, 2002 i 2003. Nie zachowano terminów za rok 2004, nie wpłynęły również dane za rok 2005. W konsekwencji Komisja uważa, że Zjednoczone Królestwo uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy wspomnianych przepisów rozporządzenia 2847/93.

⁽¹⁾ Dz.U. L 261, 20.10.1993, str.1

Skarga wniesiona w dniu 30 maja 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-237/05)

(2005/C 193/28)

(Język postępowania: grecki)

W dniu 30 maja 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich reprezentowanej przez M. Patakia oraz X. Lewisa, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Greckiej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, iż poprzez utrwaloną praktykę właściwych organów w zakresie prac związanych z opracowaniem oraz gromadzeniem wniosków/oświadczeń producentów zboża i innych w ramach Zintegrowanego Systemu Zarządzania i Kontroli (IACS) w roku 2001 Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy dyrektywy 92/50/EWG⁽¹⁾, w szczególności art. 3 ust. 2, art. 7, art. 11 ust. 1 i art. 15 ust. 2, jak również na mocy mającej charakter ogólny zasady przejrzystości.
- obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Do Komisji wpłynęła skarga dotycząca zawarcia z PASEGES⁽²⁾ — z pominięciem procedury przetargowej — umowy ramowej i umów w zakresie jej realizacji, dotyczącej świadczenia wielu usług w związku z wykonaniem Zintegrowanego Systemu Zarządzania i Kontroli (IACS) w sektorze rolnym na rok 2001.

Komisja uważa, iż w świetle orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości, władze greckie winny były zastosować się do wymogów publikacji oraz do procedury przewidzianej w tytułach III, IV, V i VI dyrektywy 92/50.

Ponadto Komisja uważa, iż po pierwsze — Republika Grecka nie wykazała istnienia podstaw do zastosowania wyłączenia z art. 11 ust. 3 lit. b) dyrektywy 92/50, a po drugie — błędnie zakwalifikowała przedmiotowe usługi jako podlegające przepisom załącznika IB dyrektywy.

Dodatkowo Komisja podnosi, iż Państwa Członkowskie nie są zwolnione z ich zobowiązania do utrzymania pewnego poziomu jawności nawet w przypadku usług, do których odnosi się załącznik IB dyrektywy.

Wreszcie Komisja podnosi, iż poza utrzymującym się sporem pomiędzy władzami greckimi a Komisją w zakresie wykładni spornych przepisów rzeczony dyrektywy, wbrew twierdzeniom władz greckich, również w praktyce nie zapewniono stosowania się do dyrektywy.

W konsekwencji w opinii Komisji Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy dyrektywy 92/50/EWG, w szczególności art. 3 ust. 2, art. 7, art. 11 ust. 1 i art. 15 ust. 2, jak również na mocy mającej charakter ogólny zasady przejrzystości.

⁽¹⁾ Dz.U. L 209 z dnia 24 lipca 1992 r., str. 1.

⁽²⁾ Panellinia Synomospondia Enoseon Georgikon Syntairismon (Ogólnogrecka konfederacja związków spółdzielni rolniczych)